

tình võ như mưa bây giờ

*bao nhiêu bài trường ca đạo đó
bao nhiêu tình thơm mùi da thịt băng trinh
đều đã tan đi
chẳng sót lại gì
hồn anh võ như mưa bây giờ
thôi em bao nhiêu dư vị
bấy nhiêu lòng
anh đã thường ví em như một đám mây trời
phiêu lãng, anh đã coi em như vệt sáng qua
linh hồn và còn lại đó những tr�u mến thiết tha
em nên đi, nên bỏ anh nằm đấy với trăng sao
của đêm đầu gặp gỡ em nên quên, nên trả cho
anh những đón đau để tình võ như mưa bây giờ
tình võ như mưa bây giờ
ngọn núi anh đi
mây buồn dăng kín*

sỏi đá đầy hôn và gai góc xé môi
nên trời mưa u tu, mưa như hôn anh tan vỡ
anh muốn gọi tên em bằng tên phương thảo,
muốn nói một lời không bằng âm thanh mà
bằng những giọt máu cuông lưu cháy đọng bờ
môi nhưng sao quá xa xôi quá tâm âm hưởng
em đi rồi

ừ mưa thì buồn

những khóm hoa trên nẻo đường dẫn lại ước
sững bùi ngùi cỏ may và hoang thảo hôn và xác
chia đôi không đếm nổi nỗi bơ vơ còn đó em đi
rồi, ừ mưa thì buồn

anh muốn được gọi tên em bằng tên phương
thảo bằng một lần nhưng nghẹn ngào và tiếng
nói không thành không bao giờ thành tiếng nói
em ơi

bao nhiêu bài trường ca dạo đó bao nhiêu tình
thơm mùi da thịt băng trinh

đều đã tan đi chẳng sót lại gì anh mang trên
bàn tay nỗi buồn cổ thụ

và tình đầy mưa vỡ trên môi

có phải nước mắt nàng, nước mắt người con gái

ngày tình yêu còn nở sáng mặt trời những lần
hờn giận những lần tôi chẳng đến thăm nàng hay
những lần tôi chẳng viết thơ tình trên giấy đỏ
giấy xanh có phải nước mắt nàng đang tưới xuống
hồn tôi

không, không bao giờ còn nữa đường hiu quạnh
và dài mưa nhỏ từng giọt dầy về trán nước mắt
của nàng nước mắt đón đau thay! tình yêu tôi
cũng trở vào một ngày ngủ muện tiếng hát của
loài chim trong rừng hoang mất hút chúng cũng
đi theo nàng không bao giờ trở lại tôi nâng
vòng tay không tưởng tóc nàng còn quán xiết ôi
quán xiết gì đâu một nỗi buồn ngủi và bây giờ
mưa bay như tình tôi tan vỡ hơi thở từng giây
ngăn bước lại

tôi quay về con đường đó đầy mưa
những ánh chớp cắt ngang trời sấm hối bài trường
ca cùng em bay biến hết ở đây những đón đau ngã
xuống thật gần ở đây trong hồn anh vò vỡ tình
sầu em đến em đi không sáng nụ cười cụm tóc
tiên đầy loài rắn độc và yêu khí thoảng hương mê
kỳ diệu anh vẫn làm thơ cùng lời lẽ ươn hèn anh
vẫn là thằng người chết đuối trên cao

*mong em tới như một trời khát vọng
tuổi thì hoang tàn và thời gian vẫn chạy anh soi
gương đấm vỡ hình hài khốn nạn nó nhe răng
cười vô cùng khả ố mở tóc bông bênh và đậy mắt
võ vàng phương thảo những quãng đêm sâu thăm
những vết nhăn hằn gò trán ưu phiền còn dấu
môi son điểm nhục nó chết đi thì vô cùng sung
sướng và anh nâng mặt khóc một mình*

*bây giờ đã là chiều chưa em nhỉ chiều chưa em trời
vẫn ươn mình và mưa càng xa xót tình yêu anh trao
gửi chúng đi đâu chúng đi đâu ngự trị tại chốn nào
hay đã thành những vòng hoa lưu ly tên em vẫn
ngàn đời ở đó*

*và tình anh thì vỡ như mưa bây giờ ngọn núi
anh đi mây buồn dăng kín sỏi đá đầy hồn và
gai góc xé môi thôi đau đớn thay là trường ca
phương thảo cùng bao nhiêu ước mộng cũng
tàn phai*